

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Adami peccatum etiam morbis punitum fuisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

cibi appetitus; in renibus & vesica calculus generatur: podagra pedes occupat, omnia denique membra tremunt & contrahuntur. Hinc qui aquam bibunt, plerumque sunt robustiores; vini potatores, qui noctem in diem, & diem in noctem vertunt, vereque, quia dum lucet, dormiunt, dum sol terram subit, bibunt, *Principes* dici possunt *tenebrarum*, omnibus morbis corpus obruunt. In compendio dixit Poeta.

Nubila lippa, febris, rabies, mors, calculus, hydrops, Vexigal Bromij, & fex scelerata meri.

S. Ambr. lib.
de Elia & je-
iun. cap. 13.

Ita, dum quærent in poculis homines voluptatem, inveniunt crucem. Quare, sicut D. Ambrosius de illis, qui alios vel directè, vel indirectè inducunt ad ebrietatem, dixit: *Rogas ad iucunditatē, cogis ad mortem*; ita de his licet dicere, tot eos morbos, quot scyphos bibere, si bibant extra necessitatem, & natura reluctante. Cui igitur morbos hos debent, immò cui possunt, nisi sibi metipsis ascribere? Itaque si ægrotent, verum morborum suorum authorem accusent, & cum in morbo & lecto cubant, illud sibi metipsis canant: *Tute tibi intrinisti, tibi exedendum est.*

C A P V T XXIII.

Nonam morborum causam esse iustitiam DEI hominum, peccata punientis, ostenditur ex historijs veteris Testamenti.

1.

Uc vsque morbos hominum à natura, à dæmonis invidia, à malitia dæmoni seruentiam, ab hominum ipsorum ira, odio, temeritate, intemperantia, alijsq; virijs oriri ostendimus. Nec illud tacuimus, per peccatum mortem introiisse in mundum, & labores vnà languoresq; qui mortem antecedunt, tamquam prænuntij, vel tamquam stipatores satellitesq; comitantur. Vnde intelligi potest, etiam DEVM ipsum esse causam morborum mortiumq; non tantum permittentem, sed etiam immittentem punientemq;. Et quidem multis de causis iustissime Mundi Rector humano generi morbos vel immittit, vel permittit. Quarum sanè prima est iustitia hominum peccata puniens, sine qua mundus iste non gubernaretur.

Sicut

Sicut enim decet virtutes premijs, ita par est peccata supplicijs affici. Inter quæ supplicia sunt etiam morbi & mortes, & ceteræ calamitates. Duplicis autem sunt generis peccata, quibus eiusce- modi poenæ debentur. Vnum originale, cetera personalia appel- lantur. Illud Adamo quidem personale fuit, sed originale dicitur, quia etiam in posteros Adami deriuatum est, qui in Adamo tam- quam capite suo, peccauerunt, ac proinde cum illo luunt. Cum enim Conditor noster, hoc ipso sit Dominus noster, quia illius opus sumus, sicut olla figuli, meritò præceptum posuit, quo ei tamquam Domino jubebatur obedire; & si faceremus, præmio; sin essemus rebelles, supplicio digni efficeremur. Quod, ne nesci- ret Adam, dictum est illi: *Ex omni ligno Paradisi comede: de ligno* Gen. 2. 16. *autem scientia boni & mali, ne comedas. in quocumq; enim die come- deris, ex eo, morte morieris, tu scilicet, & posteri tui, quibus vel vitam obtinere poteris abstinendo; vel, præuaricando, labores, sudores, dolores, mortemque ipsam promereri. Non abstinuit, comedit, in hæc omnia incurrit. Quid enim aliud facere debuit diuina iustitia, nisi vt plecteretur præuaricatorem? seruumq; pu- niret inobedientem? Et clementer puniuit. Nam quod naturæ erat debitum, vertit in supplicium; permisitque hominem suæ fragilitati: quem, si in innocentia & iustitia originali, qua eum ornauit, permanisset; & ab infirmitate, & ab ipsa etiam morta- litate exemisset.*

Ob hoc ergo delictum & parens, & omnes filij eius, mor- bis, mortibusque iustissime subiecti sunt. Sed non fuit satis in- progenitore peccauisse, ipsi etiam posteri eius peccauerunt, vt mortem pluribus titulis promererentur. Itaque & isti, propter ea quoque delicta, quæ ipsi commiserunt, plectuntur miserijs, quæ illis iam aliunde, ob peccatum scilicet protoplasti, debeban- tur. Nam & infantuli, qui aliud peccatum non habent, quàm originale, ipsdem miserijs afficiuntur. E quibus ipsis Iulianum Pelagianum conuincit D. Augustinus, infantes sine peccato ori- ginali non nasci, ob quod, diuina iustitia exigente, illis vel poenæ, vel poenalitates istæ inferantur. Ita enim Pelagianum alloqui- tur. *Nonne ipse dixisti, administrationem corporis sic animo esse com- missam, ut fructus operis fieret utriq; communis, & vel virtutis exer-*

II.

S. Augustin.
lib. 3. contr.
Iulian, Pelag.
cap. 4.

Ff 2

aita